

РЕШЕНИЕ

№ 25195

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4621** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК.

Делото е образувано по жалба на И. И. К., гражданка на С., [дата на раждане], чрез адв. Т. Й. Л., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, постановен от Консулско длъжностно лице (КДЛ), съветник, консул А. З., при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при нарушение на материалния закон. В жалбата е посочено, че не са налице основанията за отказ по чл. 22, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Не е ясно как се формира преценката на административния орган за наличие на „данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“. Липсват каквито и да било мотиви към решението, които да обосновават този краен извод на компетентния държавен орган. Посочените основания не намират приложение в конкретния случай и са изцяло неверни. В жалбата се отбелязва, че с Решение № 4186 от 11.03.2024 г. на заместник – председател на ДАБ е предоставен хуманитарен статут на съпруга на жалбоподателката М. М. И.. С Решение № 389 от 13.01.2025 г. на председателя на ДАБ на съпруга ѝ е разрешено да се събере на територията на Република България с И. И. К. – съпруга и с трите им деца – М. на 7 г., Д. на 6 г. и А. на 1 г. С постановения отказ се обрича семейството на жалбоподателката да остане разделено.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. В открито съдебно заседание се явява адвокат Л..

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 45 - ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление № 25004097 от дата 14.02.2025 г. И. И. К., гражданка на С., [дата на раждане] е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип D, за нея и за трите ѝ деца. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на И. И. К., издаден от компетентните власти на С., 2. Решение № 389 от дата 13.01.2025 г.; 3. Копие на лична карта на съпруга ѝ М. М. И.; 4. Извлечение от семеен регистър, от който е видно, че М. М. И. е съпруг на И. И. К. и двамата имат три малолетни деца: М. на 7 г., Д. на 6 г. и А. на 1 г.; 5. Застрахователна полица № 21900A00105.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 6 от 13.02.2025 г., с която за завеждащ консулската служба в ГК в И. е определен А. З., като той е определен и да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза. Заповедта е издадена от Генералния консул в И. В. В.. Приложена е като доказателство по делото и Заповед № 95 – 00 – 26 / 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците.

По отношение на извършена по чл. 30 от Наредбата процедура, е изискано писмо от Дирекция „Миграция” – МВР, видно от което в случаите на вземане на решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС, дирекция „Миграция” – МВР не изразява становище при издаване на виза тип „D”.

Видно от приетото становище рег. № М-6701 / 16.06.2025 г. на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”, агенцията не възразява срещу издаване на виза тип „D” на И. И. К., гражданка на С..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ.

Видно от Решение № 389 от 13.01.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците, на М. М. И. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си И. И. К. и с непълнолетните си деца М. И. М., Д. И. М. и А. И. М..

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел М. М. И.. Същият заявява: Живея в [населено място]. Адресът ми е точно посочен в документите по делото. Живея в мезонет от 220 м². Работя. Получавам 70 евро на ден. Работя по осем часа на ден, но в договора пише 4 часа. Съпругата ми се казва И. И. К.. Зная, че подаде заявление за издаване на виза, за да дойде в Република България. На децата ни разрешиха, но на жена ми отказаха издаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 45 - ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ е връчен на И. И. К. на дата 11.04.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 16.04.2025 г. (вх. № 9463). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава трябва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. З., Завеждащ Консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В разглеждания случай е безспорно, че И. И. К. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Към настоящия момент т. 22 на посочената разпоредба е отменена (отм. - ДВ, бр. 52 от 2025 г.). Съдържанието на разпоредбата на т. 22 е пренесено в т. 13 на чл. 22, ал. 1 от ЗЧРБ. Съгласно последната - чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ (изм. – ДВ, бр. 52 от 2025 г.) - разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт по следните съображения:

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, а документите, които трябва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания случай е безспорно, че И. И. К. е представила валиден паспорт, издаден от

властите на С., застрахователна полица и удостоверение за семейни връзки, видно от което същата е съпруга на чуждестранен гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с членовете на семейството му на територията на Република България.

Страните не спорят, че оспорващата е член на семейството – съпруга на М. М. И., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено Решение № 389 / 13.01.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците, с което му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си И. И. К. и с непълнолетните си деца М. И. М., Д. И. М. и А. И. М..

Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Постановеният отказ е безспорно в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата им родители. Трябва да бъде посочено, че основателно се стига до положение, при което трите деца са получили разрешение за влизане на територията на страната, а по отношение на тяхната майка е постановен отказ. Съдът съобрази, че по отношение на съпруга на жалбоподателката - М. М. И. - е представен нотариално заверен договор за наем на недвижим имот от 12.04.2024 г., сключен с Г. Д. И.; удостоверение за постоянен адрес изх. № 14862/14.04.2025 г. издадено от Район „Ю.“, [община]; Трудов договор № 5/28.05.2025 г. сключен с Р.М.Ф. ЕООД. Тези писмени доказателства също трябва да бъдат съобразени от административния орган при повторното разглеждане на преписката.

Изложените нарушения на материалния закон насочват към извод за базирано на неизвестни за съда основания, нежелание за издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия, довели до забава на изпълнение на решение на друг държавен орган за събиране на семейството. С постановения отказ безспорно се нарушават права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека, което засяга съществено авторитета на Република България и поставя под съмнение възможностите на държавните органи да гарантират върховенството на закона в страната.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт трябва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, за ново разглеждане на подаденото от И. И. К., гражданин на С., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган трябва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 45 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. И. К., гражданка на С., [дата на раждане] отказ от 15.05.2025 г. отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, постановен от Консулско длъжностно лице (КДЛ), съветник, консул А. З., при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, за повторно разглеждане на подаденото заявление № 25004097 от дата 14.02.2025 г. от И. И. К., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

На основание чл. 174 от АПК, съдът определя 30-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.